

ОБЕДНОТЕКА
HEPA
УИТА ЗА
BAC

on-line: www.alnari.rs
mail to: office@alnari.rs

Назив оригинала:
Geri Halliwell
uGenia Lavender
and the Temple of Gloom

Text and Illustrations Copyright © by Geri Halliwell, 2008
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2012

Illustrations by Rian Hughes
Brain Squeezers by Amanda Li

ISBN 978-86-7710-922-6

Евгенија Лаванда

и бесни џин

Џери Халивел
илустрације Рајан Хјуз

Превела Татјана Богуновић

alnari
PUBLISHING

Београд, 2012.

Садржај

1. Евгенија Лаванда и бесни џин

2. Евгенија Лаванда и прелепа крвопија

3. Евгенија Лаванда и суморни град

1.

Евгенија Лаванга

И БЕСНИ ЦИН

Као и обично, Евгенија се пробудила у стилу свог омиљеног акционог јунака Шмексија Робертса – скочивши из кревета и одлетевши право у купатило. И док је прала зубе и гледала се у огледало, осмехнула се сама себи екстраспецијалним осмехом као са рекламе. Ближио се крај септембра, а пред њом је био сунчани викенд. Била је веома узбуђена што јој долази један од најбољих другова, Луди Тревор, да играју фудбал на триви.

Брзо се обукла, очешљала и стрчала
низ степенице баш када се зачуло звоно.

На вратима је стајао Тревор, с лоптом под

мишком. Поред
њега је била
једна мала
особа – Пичи
Мелба, његова
полусестра
(имали су
исту мајку,
али различите
очеве). „Хеј,

Евгенија, могу ли да оставим Пичи код тебе на
неко време?“, упита Тревор. „Морам нешто да
обавим.“

Евгенија погледа девојчицу. Имала је тен
боје златне карамеле и дивљу коврцаву косу.

„Хмм, не знам. Звучи ми као напоран
посао“, рекла је.

„Ако причуваш Пичи, можеш да позајмиш
ову невероватну кожно фудбалску лопту“,

молио је Тревор. „Али мораш бити пажљива, јер сам је позајмио од комшије Спајка. Обећао сам да ћу му је вратити у једном комаду, иначе ће он мени направити масницу на оку.“

Евгенија погледа Пичи Мелбу, која је личила на уплашеног миша, а онда невероватну, црвену фудбалску лопту.

„Па, можда ми ипак неће бити толики проблем“, уздахнула је. „Добро, наравно, чуваћу је, а чуваћу и твоју млађу сестру. Здраво, Пичи, драго ми је што сам те упознала.“

Пичи Мелба ништа не рече, само се бојажљиво насмешила.

„Уме да буде мало лукава“, прошапута Тревор док је предавао Пичи Мелбу и црвену фудбалску лопту, а онда се брзо одмакну.

„Не изгледаш ми тако лукаво“, рече Евгенија Пичи Мелби док је затварала врата за Тревором. „Само си мало стидљива, је ли тако? Добро онда, Пичи, да ли би хтела да одемо до куће моје баке Бети, на једну партију фудбала? Она је моја стварно кул прабака, која

има 101 годину, али се не понаша тако, то је сигурно!“

Пичи Мелба и даље није проговарала, само се поново бојажљиво насмешила.

„Добро, схватићу то као да“, рече Евгенија и ухвати Пичи за руку. Зграбивши кључеве од куће, затворила је врата за собом и кренуле су ка бакиној кући, одмах иза ћошка.

Бака Бети је живела у трошној кућици, у чијем је дворишту стајао зарђали стари аутомобил, који годинама нико није возио.

Поред ње је била веома велика кућа, готово цела заклоњена високим зидом од црвене цигле. Огромно дрво магнолије изгледало је као да се шуња преко зида и вири у бака Бетину башту, а постављена је и нова табла с натписом

ЗАБРАЊЕН ПРИСТУП – УЛАЗИТЕ НА СОПСТВЕНИ РИЗИК

Док је Евгенија прилазила бака Бетиној кућици, нешто у суседству привуче јој пажњу – велика дрвена врата у зиду уз шкрипу се отворише. Евгенија виде како се иза њих помаља џиновски нос, па огромна рука, а онда се врата изненада с треском затворише. Ко год да је то био, нестао је иза њих.

Пичи
Мелба ништа
не рече, али
се уплашено
насмешила и

задрхтала, и сама гледајући високи зид који је чувао имање бака Бетиних комшија.

„Хмм, питам се ко ли је то био.“ Евгенија је била збуњена. „Кладим се да ће бака Бети знати“, рече и притисну звоно.

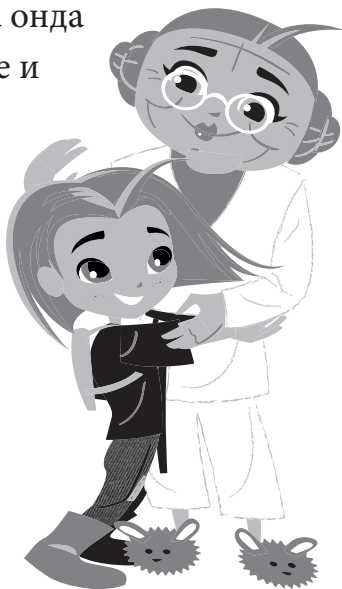
Након неколико тренутака, зачу се лупање потпетица кроз ходник, а онда се врата широм отворише и бака Бети чврсто загрли Евгенију.

„Уђите, уђите! Баш сте стигле на време за чај и божићну тарту!“, рече им. (Иако, очигледно, није био Божић већ рана јесен!)

„Здраво, бако, ово је Пичи Мелба“, рече Евгенија.

„Здраво, драга моја Пичи, како си?“, одговори бака Бети.

Пичи опет не ништа рече. Само се веома стидљиво насмешила.

„Она је полусестра Лудог Тревора“, објасни Евгенија „И мало је стидљива.“

Евгенија и Пичи Мелба уђоше бака Бетину дневну собу, која је мирисала на нафталин. Поред гасне пећи стајале су две велике црвене фотеље. Једна је била празна, али је у другој седела госпођа Вистерија, бака Бетина комшиница – веома мршава жена, косе чврсто везане у пунђу. Пила је чај из жуте шољице од кинеског порцелана, а поред ногу јој је лежала

бела пудлица по имену

Руперт. Изгледала је као да је управо појела веома

кисео лимун.

„Здраво,
госпођо
Вистерија“,
рече Евгенија.

„Здраво,
Руперте“,
додаде и

потапша пса по глави. „Ово је моја другарица Пичи Мелба.“

Пичи Мелба ништа не рече, само се стидљиво насмешила.

„Добро, реци ми, шта има ново код тебе? Хоћу све да знам!“, рече бака Бети секући Евгенији и Пичи Мелби по парче божићне торте.

„Па, у ствари, бако, реци ти мени нешто о твом новом комшији с великим рукама и огромним носом“, одговори Евгенија.

„Никад га раније нисам видела. Шта се налази иза високог зида од цигле? И због чега је постављен онај велики знак?“

У том тренутку, госпођа Вистерија испљуну чај, испусти жуту шољицу на под и поче да се гуши комадићем божићне торте.

„Немој се петљати с таквима – тај човек је чудовиште! Он је зао! Клони га се!“, успела је да изговори гутајући последње залогаје торте.

„Он је бесни џин, који такве као ти једе за доручак.“

„Бесни џин?“, једва изусти Евгенија.

Пичи Мелба поче да се тресе од страха.

„Добро, добро, доста је било, госпођо Вистерија“, рече бака Бети. „Истина, он јесте мало мистериозан, али не морамо да плашимо децу.“

Бака Бети је знала да је најбоље да промени тему и прича о другим стварима. „Баш је лепо време, зар не?“, почела је, намештајући свој велики наранџасти шешир (који је носила и у кући).

„Да, дивно“, узврати госпођа Вистерија и поче расправу о цени млека или тако нечему, што је Евгенији звучало као празно трабуњање.

Било јој је много досадно, па је одлучила да поведе Пичи Мелбу напоље, у башту.

„Пичи Мелба и ја идемо да играмо фудбал, бака Бети“, довикну преко рамена. „Јеси ли ти за једну партију?“

„Ох, много бих волела, али стварно морам да поправим ово кућиште за камеру“, узврати бака Бети. „Али идите вас две и играјте се.“

Тако су Евгенија и Пичи Мелба узеле невероватну, црвену кожну фудбалску лопту и почеле да је шутирају у бакиној башти. Поред кућице, па све до предњег дворишта, где је био паркиран зарђали ауто, протезала се травната стаза. У башти иза биле су алеје с поврћем и неколико ружиних грмова, који су се успињали уз комшијски зид од црвене цигле.

„Питам се, како би било да упознамо тог бесног цина“, рече Евгенија, шутирајући лопту Пичи Мелби. „Вероватно баш страшно!“

Пичи Мелба ништа не рече, али се бојажљиво насмеши и благо шутну лопту Евгенији.

„Питам се, како то он једе малу децу за доручак? Да ли их намирише својим великим носом? А онда их можда шчепа огромним рукама? И испече у рерни?“, запита се Евгенија и шутну лопту Пичи Мелби.

Пичи Мелба ништа не рече, али је преплашено погледа и овог пута шутну црвену кожну фудбалску лопту тако јако да је прелетела преко Евгенијине главе, преко високог зида од црвене цигле, право на имање бесног цина. Евгенија и Пичи Мелба зачуше страховит тресак, а онда ломљаву стакла.

„О, боже!“, узвикну Евгенија. „Пичи! Шта си то урадила?“

Пичи Мелба ништа не рече, али поче да се тресе. „Морамо да вратимо лопту!“, закука Евгенија.

Пичи Мелба ништа не рече, али очи јој се напунише сузама.

„Види, немој да плачеш, решићемо ово. Морам мало да размислим“, рече Евгенија, немајући, у ствари, никакву идеју како то да реши. Или ће морати да се суочи са бесним

цином, или ће Тревор морати да се празних руку суочи са Спајком и добије масницу на оку.

„У сваком случају, у великој смо невољи“, уздахну Евгенија, гледајући високи зид, па кућицу, па предњи део бакиног дворишта.

Посматрала је стари, зарђали ауто и знак ЗАБРАЊЕН ПРИСТУП, па велику магнолију која је вирила преко високог црвеног зида. Шта би сада урадио њен омиљени акциони јунак Шмекс Робертс, помислила је.

А онда, одједном, као гром из ведра неба, Евгенији сину идеја.

„Генијално! Скок преко зида!“, узвикну док је скакала на стари, зарђали ауто и хватала се за грану магнолијиног дрвета. На њено изненађење, Пичи Мелба пође за њом, скочивши на светложути ранац који је носила на леђима.

Евгенија и Пичи Мелба летеле су кроз ваздух, преко знака ЗАБРАЊЕН ПРИСТУП, преко високог црвеног зида, право у двориште бесног џина.

Слетеле су уз тресак и откриле шта се крије иза зида од црвене цигле – био је то тајни врт. Ту су расле жалосне врбе, највиши

храстови које су икада виделе, огромно жбуње, гарденије, златне капљице росе, орлове канце, стотине ружа свих боја. Један поточић нежно је текао преко подшишаног травњака.

„Вау!“, рече Евгенија Пичи Мелби. „Зар није предивно?“

Отресла је лишће и гранчице са себе и Пичи Мелбе, па кренуше даље, у авантуру кроз врт.

Одједном, испред њих искрсну огромна, сива, помало суморна кућа. Кроз поломљено прозорско окно

Евгенија виде црвену фудбалску лопту како тријумфално стоји у некаквом металном лонцу на огромном дрвеном столу.

„Лопта!“, повика Евгенија.

Ухватила је Пичи Мелбу за руку и наставила да се шуња кроз жбуње, према кући бесног цина. „Хајде, Пичи, знам да се плашиш, али

